hold som de nuværende. Købstadbefolkningen har jo ikke Korn eller Heste at sælge, men maa tværtimod betale det daglige Brød i dyre Domme. Vi ser, hvordan Byerhvervene hemmes og standses, hvorledes saavel Kommunens som de privates Udgifter stiger, medens Indtægterne tager af. Skatteevnen synker og synker, og Arbejdsløsheden stiger efter en foruroligende Maalestok. Det ærede Medlem fra Verninge (Jensen-Sønderup) talte forleden fra denne Plads varme og gode Ord til de danske Kommuner. Han opfordrede dem indtrængende til at iværksætte Arbejder for at bøde paa Arbejdsløsheden, og jeg har den Tro, at navnlig Købstæderne gerne lytter til denne Opfordring og gerne iværksætter de Arbejder, de formaar. Jeg kender i hvert Fald ikke mere end eet Tilfælde, hvor der har vist sig Uvillie i den Henseende, og det er desværre fra den By, som jeg selv har den Ære at repræsentere. I Aarhus Byraad stillede Budgetudvalgets Højreflertal faa Dage efter, at det ærede Medlem fra Verninge havde talt, Forslag om endog at standse en Del af de Arbejder, som alt var opførte paa Budgettet. Dette Forslag blev stærkt støttet af det ærede Medlem fra Kolding (Laursen), som jo ogsaa er indvalgt i Aarhus Byraad paa Højres Liste. Heldigvis kunde de socialdemokratiske Medlemmer i Forening med det radikale Medlem stemme Forslaget ned, men det var ikke det ærede Medlem fra Koldings Skyld, at Aarhus Byraad ikke sad den indtrængende og varme Opfordring overhørig, som det ærede Medlem fra Verninge havde fremsat.

Jeg tror, at Købstadkommunerne i det hele har den bedste Villie til at hjælpe paa Arbejdsløsheden, saa vidt deres Evner strækker. Men i den Henseende gælder det vist om at komme dem til Hjælp. Det var da glædeligt, i hvert Fald glædede det mig stærkt, forleden at høre den højtærede Indenrigsminister sige, at der var godt Haab om at skaffe Kommunerne et Laan. Men selv om man hjælper Kommunerne over den nuværende Nødstilstand ved at skaffe dem dette Laan, maa man derover ikke glemme, at de ogsaa under normale Forhold er i pekuniær Nødstilstand, fordi den kommunale Skattelov ikke giver dem de Indtægter, der rettelig tilkommer dem, og heller ikke giver dem Myndighed til at fordele Skattebyrden efter Borgernes Evner. Derfor har Købstæderne Krav paa saa snart som muligt at faa en ny og bedre kommunal Beskatning, og det har de ogsaa Krav paa af en anden Grund.

Jeg tænker her paa den Uoverensstemmelse, der er mellem Statsskatteloven af 1912 og Kommuneskatteloven af 1903, navnlig med Hensyn til Klagefristerne. Jeg har som tidligere Formand for Ligningskommissionen i en meget stor Kommune og som Formand for Foreningen af danske Købstæders Ligningskommissioner haft rig Lejlighed til at erfare, hvor besværligt Ligningsarbejdet er under den nuværende Ordning, og hvor overordentlig forvildende og forvirrende det virker for Skatteyderne. Jeg skal tillade mig at nævne et Par Eksempler, da jeg tror, at ikke ret mange ærede Medlemmer af dette høje Ting har Begreb om, hvor indfiltret Forholdet i Virkeligheden er. De Skatteydere, hvis Selvangivelse er blevet forhøjet efter forudgaaende Forhandling med Ligningskommissionen, altsaa de, der har været „indkaldt", som det hedder i daglig Tale, skal i Henhold til Statsskatteloven klage over Statsskatteansættelsen til Skatteraadet inden 1. Maj, men over Kommuneskatteansættelsen skal de klage til Ligningskommissionen inden 15. April. Den første Følge deraf bliver, at Ligningskommissionen maa udsætte Behandlingen af disse Klager, indtil Statsskatteraadets Afgørelse foreligger, og det vil sige et Par Maaneder efter Behandlingen af de andre Klager. Den næste Følge bliver, at der ogsaa til Overligningskommissionen bliver to Klagefrister. Men saa er der et Forhold, der maa agtes paa, nemlig at Skatteraadets Afgørelse kan paaklages til Landsoverskatteraadet, og der giver Statsskatteloven af 1912 en utilbørlig lang Klagefrist, nemlig inden Udgangen af Oktober Maaned i det Skatteaar, for hvilket Ligningen gælder. Nu kunde altsaa Overligningskommissionen ikke behandle Klagerne fra de Skatteydere, som har Klageret til Landsoverskatteraadet, før dettes Kendelse foreligger. Men Erfaringen viser, at det som Regel først bliver et godt Stykke ind i næste Skatteaar, og saa længe kan Overligningskommissionen ikke vente af Hensyn til Skattens Opkrævning. Derfor maa man underhaanden se at skaffe sig Underretning om, hvem der har klaget, og hvem der agter at klage til Landsoverskatteraadet, og saa maa Overligningskommissionen udskyde Behandlingen af disse Klager. Men disse Forhold gør Ligningsarbejdet overordentlig besværligt. De volder Ligningsmyndighederne utroligt Besvær og Skatteyderne stor Ulejlighed og ofte ogsaa stor Skade. Og saa kan der endda fremkomme langt værre Misforhold, naar Skatteyderne glemmer at klage til en